

Z. Br.

Rewindykacja zasług skandynawistycznych Stanisława Wędkiewicza

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 15/1, 192

1970

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wem) słownika rosyjsko-kurmandżyjskiego i kurmandżyjsko-rosyjskiego, wydanego w 1891 r. (zasadnicze prace etnograficzne i językowe Zagórskiego są jednak z zakresu kaukazologii), o dwóch braciach Jabłońskich, Władysławie (1841—1894) i Aleksandrze (1829—1913), dwóch technikach, którzy pozostawili cenne notatki o Kurdach, oraz o Karolu Brzozowskim (1821—1904)* i geologu, Karolu Bohdanowiczu (1864—1947).

Z. Br.

REWINDYKACJA ZASŁUG SKANDYNAWISTYCZNYCH STANISŁAWA WĘDKIEWICZA

Zasługi Stanisława Wędkiewicza na polu skandynawistyki są na ogół nie doceniane albo pokrywane niesprawiedliwym milczeniem — wnosi uzasadnioną pretensję Zenon Ciesielski w artykule *Stanisław Wędkiewicz jako badacz i propagator Skandynawii*, ogłoszonym w nrze 2/1969 kwartalnika „Przegląd Zachodniopomorski”.

Prawda, że zainteresowania skandynawistyczne przejawiał już J. Lelewel, tłumacz i komentator staroislandzkiej *Eddy*, niemniej początki polskich naukowych badań w tym zakresie przypadają dopiero na lata po I wojnie światowej. Do rzeczywistych pionierów tych badań, obok kilku historyków, zwłaszcza Władysława Konopczyńskiego, należy romanista Stanisław Wędkiewicz (1888—1963), profesor Uniwersytetu Poznańskiego, następnie Uniwersytetu Jagiellońskiego i od 1934 r. — Warszawskiego.

Pierwsza praca skandynawistyczna Wędkiewicza ukazała się w 1918 r. w Sztokholmie: *La Suède et la Pologne. Essai d'une bibliographie des publications suédoises concernant la Pologne*. Druga wyszła w roku następnym w Krakowie: *Z dziejów języka polskiego za granicą. I. Polskie rzeczy w języku szwedzkim*¹. Wiele publikacji, mniejszych lub większych, Wędkiewicz zawarł w redagowanym przez siebie w latach 1922—1939 krakowsko-warszawskim miesięczniku „Przegląd Współczesny”. Dawał tu m. in. sylwetki wybitnych uczonych skandynawskich i poruszał sprawy recepcji nauki skandynawskiej w Polsce (np. w artykule *Linneusz w Polsce*).

Na łamach tego czasopisma Wędkiewicz w 1928 r. przedstawił postulat organizacji studiów skandynawistycznych w Polsce, m. in. utworzenia uniwersyteckich katedr języków i literatur skandynawskich. Pierwsza taka katedra powstała w 1939 r. na uniwersytecie w Warszawie. Do jej ustanowienia doprowadził uporem i energią sam Wędkiewicz, będący wówczas dziekanem Wydziału Humanistycznego; katedrę objął (jako profesor nadzwyczajny) Stanisław Sawicki. Wybuch wojny przeszkodził inauguracji pracy tej placówki: Sawicki miał rozpocząć wykłady w roku akademickim 1939/1940.

Z. Br.

* O Brzozowskim, inżynierze pracującym na Bliskim Wschodzie w swoim zawodzie, ale którego nazwisko weszło też do historii polskiej orientalistyki, zob. też: S. Przeworski, *Z polskich badań naukowych w Azji Zachodniej*. W t. 1 *Szkiców z dziejów polskiej orientalistyki*. Warszawa 1957, ss. 167—172.

¹ Z. Ciesielski, omawiając tę pracę, pisze m. in. (na s. 89), że jej rozdział 7 zajmuje się wpływami polskimi w onomastyce szwedzkiej, a rozdział 3 — w toponomastyce. Ponieważ toponomastyka jest częścią onomastyki, należało te rozdziały określić jakoś inaczej.